

Потпуковник МИЛАН ДОРОТКА

НАПАД АРМИСКОГ КОРПУСА АМЕРИЧКЕ АРМИЈЕ

Састав корпуса

Корпус је првенствено тактичка здружена јединица, променљивог састава. Према задацима који се дају корпусу командант армије га формира од потребног броја дивизија (пешадиских и оклопних) и других борбених делова, пошто он, осим корпусног штаба и батаљона за везу, нема својих формацијских делова (јединице за снабдевање обично му се не придају). У току Другог светског рата у корпусу је најчешће било 3—5 дивизија, тј. 1—2 оклопне и 2—4 пешадиске, или све пешадиске (види приложену таблицу са примерима). У његов састав, и ако ретко, улазиле су и ваздушно-десантне дивизије (али су у том случају и оне дејствовале као пешадиске дивизије). Међутим, у послератној америчкој литератури најчешће се разматра корпус следећег састава: три пешадиске и једна оклопна дивизија, један лаки извиђачки механизовани пук, један пук (група) тешких или специјалних тенкова (тенкови за чишћење минских поља, тенкови носачи мостова, тенкови бацачи пламена), 8—14 дивизиона пољске артиљерије (максимум 22 дивизиона), 4—6 ПА дивизиона, 4—8 инжињерских батаљона и потребан број специјалних инжињерских јединица, батаљон хемиских минобацача, чета димних генератора и чета за дегазацију.

Борбени поредак, задаци, ширина фронта и улога корпуса у нападној операцији

У Другом светском рату Американци су скоро редовно постројавали борбени поредак армије у линији, са корпусима напореда, тако да је корпус — ако је дејствовао у оквиру армије (а то је био скоро редован случај) — најчешће био у првом, а веома ретко у другом ешелону армије.

Понекад, корпус може да дејствује и самостално, али се у том случају ојачава свим потребним деловима и добија карактер „мале армије“.

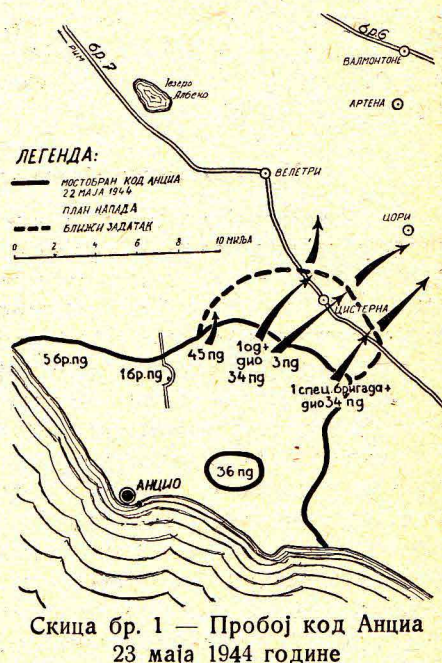
Корпус је постројавао свој **борбени поредак** у један, а најчешће у два ешелона, при чему је други ешелон био врло јак ако је нападао на правцу главног удара армије и ако је непријатељска одбрана била солидније организована (види приложену таблицу). Тако, на пример, при пробоју

немачке одбране код Сен Лоа у Нормандији, VII корпус имао је три пешадиске (пд) у првом, а две оклопне дивизије (од) и једну пд у другом ешелону, а XII корпус, у операцијама код Меца, три пд у првом и две оклопне дивизије у другом ешелону.

Како се види из приложене таблице дубина ближег задатка корпуса у Другом светском рату кретала се између 6 и 12, а следећег између 16 и 30 км. Из тога би се могло закључити да је корпус обично имао ближи задатак да изврши пробој главног појаса одбране и да евентуално избије пред други одбранбени појас, а следећи, да пробије други и евентуално избије пред трећи одбранбени појас. Међутим, Американци не формулишу овако задатке својим корпусима. У операцији 5 армије у мају 1944 године у Италији, нападајући са мостобрана код Анциа (види скицу), VI корпус имао је ближи задатак да пресече аутопут

бр. 7 северно и јужно од Цистерне и заузме Цистерну (око 6 км дубине), а следећи да заузме Артену (око 20 км дубоко) и пресече аутопут бр. 6, тј. главни пут за снабдевање немачке 10 армије која је држала фронт код Касина (дубина задатка око 24 км). Према плану 1 армије, за пробој код Сен Лоа (види шему) било је предвиђено да VII корпус са три пд пробије немачку одбрану, пређе пут Перриер—Сен Ло између Ле Менил Виго и Ебекревон (око 7,5 км) у правцу линије Марињи—Сен Жил (5—6 км дубоко), а потом да дивизије скрену у страну како би осигурале бокове пробоја. Две оклопне и једна пешадиска дивизија добиле су задатак да прођу кроз овај продор — једна (десна) оклопна дивизија према Кутансу (око 18 км дубоко) с тим да пресече немачке снаге у рејону Лесеј и Перриер, а друга (лева) оклопна дивизија, праћена пешадиском дивизијом, да прође кроз Каниси (око 8 км дубоко) у правцу линије Сенили—Ферваш (око 18 км дубоко), с тим да буде спремна за даље искоришћавање успеха ако се нареди. То значи да је ближи задатак корпуса био да достигне линију Марињи — Сен Жил на дубини 5—6 км, а следећи да достигне линију Кутанс — Сенили — Ферваш, на дубини од око 18 км.

На правцу главног удара корпус је обично (када армија није имала други ешелон) поред извршења ближег задатка армије, извршавао и њен следећи задатак (уз извесну прегрупацију снага, евентуално препотчињавање јединица из других корпуса или армиске резерве и са новим границама зоне дејства).

Ширина фронта корпуса у нападу углавном зависи од задатка, места и улоге корпуса у борбеном поретку армије, расположивих снага, организације одбране и снага непријатеља. Из изнетих примера у приложеној табели види се да је ширина фронта корпуса у нападу варира од 7,5 до 35 км, док је на дивизију првог ешелона просечно отпадало од 2,5 до 9 км. Код Сен Лоа VII корпус вршио је пробој на целом фронту од 7,5 км (на дивизију првог ешелона 2,5 км). VI корпус код Анциа имао је фронт од 35 км, а пробој је вршио на 11,5 км (ојачана прва оклопна дивизија на 3,5 км, 3 пд на 6,5 км, ојачана 1 специјална бригада на 1,5 км). У операцији за пробој код Сен Лоа VIII корпус имао је фронт од 29 км, а пробој је вршио на око 5—6 км. Према томе корпус је обично вршио пробој на фронту од 5—12 км, а пешадиска дивизија на главном правцу корпуса, добијала је фронт од 2,5 до 4 км. (Ако узмемо да ће корпус вршити пробој са три пешадиске дивизије у првом и једном оклопном дивизијом у другом ешелону, онда би фронт пробоја износио 7,5 до 12 км, а ако би пробој изводио само са две пешадиске дивизије онда би фронт пробоја био 5—8 км).

Улога оклопних јединица у нападу армиског корпуса

Лаки извиђачки механизовани пук у саставу корпуса служи као веома погодно средство за брзо и дубоко искоришћавање успеха, за заштиту отворених бокова — створених дубоким напредовањем главних снага — и за заштиту међупростора. Тако су, на пример у Другом светском рату, група механизованих извиђачких батаљона, дејствујући на широком фронту (15 па и до 45 км) омогућавале концентрацију оклопних и пешадиских дивизија на најважнијем делу фронта. Осим тога предвиђа се да лаки механизовани пук води борбу са герилцима на окупираној територији и да врши осигурање од непријатељски расположеног становништва. Најзад, пук се може употребити и за чисто извиђачке задатке (према искуствима из Другог светског рата, пук је ретко вршио чисто извиђачке задатке, пошто су дубоко извиђање изводили авијација и мале групе падобрананаца са радиостаницама великог домета, док су блиско извиђање изводиле саме јединице у додиру с непријатељем). Међутим, пук врши извиђачке задатке упоредо са извршењем осталих наведених задатака.

Још 1948 године Американци су писали о тенковској групи (од 3 батаљона тешких или специјалних тенкова) која би нормално улазила у састав армиског корпуса. Тешки тенковски батаљони били су истог састава као и одговарајући батаљони у пешадиским и оклопним дивизијама, а специјални тенковски батаљони наоружани су тенковима бацачима пламена, тенковима који носе мостове, тенковима за чишћење минских препрека — према захтеву ситуације и задацима корпуса. У литератури каснијег датума говори се о корпусном тешком оклопном пуку (уместо групе тешких тенкова). Иако из онога што је до сада написано није потпуно јасна улога и начин његове употребе, ипак се види да се поједини батаљони могу придавати дивизијама, али је препоручљивије да га командант корпуса за-

држи у својим рукама (целог или његов већи део), првенствено за ПТ обезбеђење напада корпуса.

Ако се у саставу корпуса налази оклопна дивизија, онда се она, после пробоја непријатељског главног одбранбеног појаса од стране пешадиских дивизија, најчешће употребљава за ширење тога пробоја, за пробијање другог одбранбеног појаса и за даље развијање успеха. Међутим, она се може употребити и у првом ешелону за пробијање непријатељске одбране и даље развијање успеха на правцу главног удара корпуса (као на пример, код Анција у Италији маја 1944 године), нарочито ако је непријатељска одбрана слабије организована.¹⁾

Из састава америчке оклопне дивизије формира се (према потреби), неколико борбених група комбинованих од јединица разних родова. У састав борбене групе може ући један или више батаљона тенкова, један или више батаљона оклопне пешадије, један или више дивизиона самоходне артиљерије, чета или више чета оклопне инжињерије, итд.

Оклопна дивизија обично напада на фронту 2—5 км са две борбене групе у првом ешелону, док се резервна група употребљава за обезбеђење бокова, одбијање противнапада, ојачање осталих борбених група и за развој успеха. Оклопна дивизија обично се ојачава једним дивизионом самоходних хаубица 105 мм и једним дивизионом самоходних топова 155 мм, а може јој се придати и цео ојачани пук (потпуно моторизован) из пешадиске дивизије. У том случају овај пук већином улази у састав једне борбене групе (при пробоју код Анција 135/34 пд који је био придат 1 оклопној дивизији ушао је у састав борбене групе А).

У току борбе, када то ситуација захтева, једна борбена група може да се прида пешадиској дивизији (у борбама у Нормандији, почетком јула 1944 године, борбена група Б треће оклопне дивизије била је придата 30 пд, а борбена група А најпре је остала у корпусној резерви 19 корпуса, а потом придата 9 пешадиској дивизији VII корпуса).

Улога артиљерије у нападу армиског корпуса

Корпусна артиљерија (штаб, дивизион артиљериског инструменталног извијања, више артиљериских дивизиона, које виши штаб додељује према задатку и према томе колико их командант корпуса може да држи под својом непосредном командом), има главни задатак да неутралише или уништи непријатељску артиљерију. Она се такође употребљава за уништавање непријатељских одбранбених објеката, за ДВН и ојачавање ватре дивизијске артиљерије.

Корпусна артиљерија може се у целини задржати под командом команданта корпуса, а може се делом или у целини придати дивизијама. Док се за време припреме напада и спорог напредовања дивизијама придавало само по 2—3 дивизиона артиљерије, дотле им се у ситуацијама које се брзо мењају придавао највећи део корпусне артиљерије. Један део дела

¹⁾ Корпус од три пешадиске и једне оклопне дивизије има 1121 тенк (423 у пешадиским дивизијама, тј. 3 × 141, 361 у оклопној дивизији, 130 у лаком извиђачком механизованом пуку и 207 у пуку тешких тенкова.

артиљерије који би остајао под непосредном командом команданта корпуса служио је за специјалну подршку појединим дивизијама.

Ако ситуација захтева и ако корпус располаже великим бројем артиљерских дивизиона, онда се формирају артиљерске групе од по 3—4 дивизиона. Групе се формирају више према задатку него према типу или калибру оруђа.

У Другом светском рату корпусу се придавало од 6—22, а најчешће око 14 дивизиона артиљерије. Од тога броја дивизијама је обично придавано 3—6 хаубичких дивизиона 105 и 155 мм и самоходни дивизион топова 155 мм, тако да је на непосредном расположењу команданта корпуса остало од 8—11 дивизиона хаубица 105, 155 и 203 мм и топова 155 мм, а при крају рата и још 1 дивизион реактивних оруђа (24 оруђа по 24 цеви 114 мм) за гађање просторије. У борбама у Нормандији, почетком јула 1944 године XIX корпус имао је под непосредном командом 9—11 дивизиона артиљерије, његова 30 пд била је ојачана са 3, а 29 пд са 5 (?) дивизиона артиљерије. 12 новембра 1944 године XX корпус концентрисао је ватру из 27 дивизиона артиљерије за одбијање противнапада Немаца на мостобрану који је створила 90 пд преко р. Мозел (ту је вероватно урачуната и артиљерија 90 пешадиске као и артиљерија 10 оклопне дивизије из другог ешелона корпуса).

Сада се предвиђа да се корпусу придаје и један батаљон хемиских бацача 107 мм који би се употребљавао и као ватрена јединица (ако нема хемиских задатака) и обично дејствовао под командом корпуса.

У послератној војној литератури више се не разматра употреба ПТ дивизиона, пошто се противтенковска одбрана ставља у задатак тешком тенковском пуку, односно групи тешких тенкова.

Према искуствима 3 америчке армије, на сваку батерију калибра 155 мм и већег треба имати најмање 2 ПА оруђа, а исто толико за штаб корпуса, тако да би, према томе, корпусу требало од 4—6 ПА дивизиона, који се могу употребити и против тенкова.

Ако узмемо корпус од три пешадиске и једне оклопне дивизије са 14 придатих дивизиона артиљерије и 4 ПА дивизиона, онда би корпус имао:

- 405 артиљерских оруђа у пешадиским дивизијама (3×135),
- 92 артиљерска оруђа у оклопној дивизији,
- 45 оруђа у лако извиђачком механизованом пуку (27 бацача 81 мм и 18 самоходних хаубица 105 мм),
- 204 оруђа корпусне и дивизијама придате артиљерије (ако узмемо два хаубичка дивизиона 105 мм, пет хаубичких дивизиона 155 мм, два хаубичка дивизиона 203 мм, два топовска дивизиона 155 мм, један самоходни дивизион хаубица 105 мм и један самоходни дивизион топова 155 мм), и
- 36 хемиских бацача 107 мм, тј. укупно 782 оруђа (од којих 120 самоходних).

Поред тога, у корпусу има и 24 реактивна оруђа по 24 цеви од 114 мм (један дивизион реактивних оруђа), у пешадиским дивизијама 369 бес-трајних ПТ оруђа (3×123) и 192 противавионска оруђа (без четвороцевних митраљеза) тј. у три пешадиске дивизије по 32 двоцевна ПА топа 40 мм

— 96 оруђа, у оклопној дивизији 32 двоцевна ПА топа 40 мм и 64 ПА топа 90 мм у 4 ПА дивизиона (по 16 ПА топова у дивизиону).

Армска артиљерија, која је најчешће имала око 5 дивизиона хаубица 240 мм и топова 203 мм придавала се корпусима у оним случајевима када није била потребна њена подршка армији као целини. (Задаци армиске артиљерије су првенствено далека гађања за забрањавање и уништавање у циљу спречавања довлачења појачања и ојачање ватре корпусне артиљерије).

Улога ваздухопловства у нападу армиског корпуса

Ваздухопловство се начелно користи централизовано. После реорганизације америчког ваздухопловства у току 1949 године, у војној штампи износи се мишљење да армију (сувоземну) треба да подржава или да јој се придаје ваздухопловна армија или јаки мешовити авиокорпус. Армиском корпусу авијација се начелно не придаје, већ се у оквиру армије за подршку корпуса на главном правцу обично користи $\frac{2}{3}$ ваздухопловних снага.

Авијација која подржава армију треба да решава три основна задатка: да води борбу за превласт у ваздуху, да врши изолацију бојишта и да директно подржава јединице које нападају.

Сва претходна дејства авијације до почетка напада, укључивши и авиоприпрему, врше се обично централизовано, тј. под руководством вишег ваздухопловног команданта, на основу плана који је израђен у сагласности са вишом сувоземном јединицом (армија, група армија, фронт). Према томе, пред корпусом који је на правцу важном за вишу јединицу, у авиоприпреми могу да учествују средњи и тешки бомбардери који се налазе под непосредном командом групе ваздухопловних армија. У операцији за пробој код Сен Лоа, пред сам напад VII корпуса, 1500 тешких бомбардера, бомбардовало је простор од око 5,5 км \times 2,3 км, док је око 400 средњих бомбардера тукло оближње циљеве.

Кад почне напад авијација већим делом снага врши директну подршку трупа по плану подршке и по захтеву јединица (преко официра за везу који се налазе у штабовима корпуса и дивизија, често и код пукова на главном правцу, а у оклопној дивизији по некад чак и код ојачаног батаљона који води напад). Дивизије које дејствују на главном правцу корпуса обично подржава по једно крило ловаца бомбардера од 2—4 групе (пука) са око 150—300 апарата, док средњи бомбардери, по плану армије (а некад и на тражење нижих јединица) врше изолирање бојишта, туку штабове и дивизиске и корпусне резерве браниоца, спречавају подилазак оперативних резерви, итд. Према томе, корпус који дејствује на главном правцу армије — не рачунајући средње бомбардере, који обично дејствују по плану армије, и тешке бомбардере који дејствују по плану више јединице — може да подржава 2—3 крила (ваздухопловних дивизија) ловаца бомбардера, отприлике од 300—675 апарата.

Тактичка густина армиског корпуса у нападу

Корпус од три пешадиске и једне оклопне дивизије, једног пука (групе) тешких тенкова, једног лаког извиђачког механизованог пука, 14

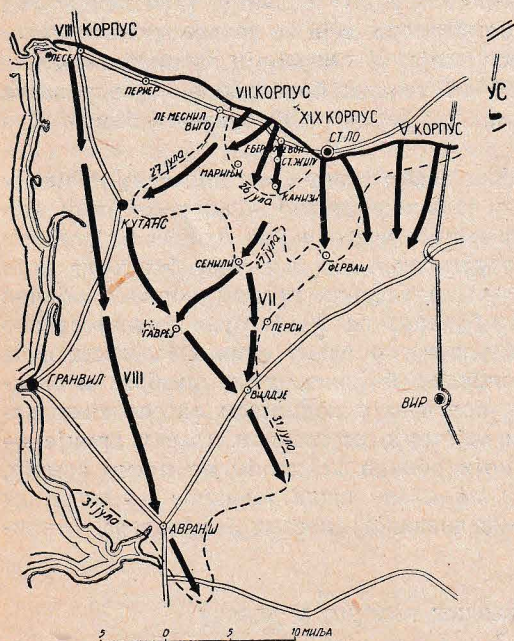
дивизиона артиљерије (од чега 1 реактивних оруђа), једног батаљона хемиских бацача и четири дивизиона ПА, има 31 батаљон пешадије и оклопне пешадије, око 1120 тенкова, 782 артиљериско-минобацачких цеви, 24 реактивна оруђа (свако по 24 цеви), 369 ПТ оруђа (бестрзајних 57 и 75 мм) и 192 ПА оруђа (без четвороцевних ПА митраљеза).

Ако би овакав корпус на главном правцу армије нападао у два ешелона, тј. са три пешадиске у првом, а оклопном дивизијом у другом ешелону и на фронту од 7,5 км, онда би на 1 км нападног фронта отпало: око 4 пешадиска батаљона (односно 4,5 ако урачунамо и 3 извиђачка механизована батаљона), око 150 тенкова, 100 артиљериских и минобацачких цеви (осим реактивних оруђа), 50 ПТ оруђа и 25 ПА оруђа (двоцевних 40 мм и обичних 90 мм).

Форме маневра и употреба другог ешелона (резерве) корпуса

Пошто је о основним формама маневра код Американца, тј. о обухвату (укључујући и обилазак) и пробоју, већ било говора у чланку капетана Леви-а „Напад пешадиске дивизије америчке армије“ („Војно дело“ бр. 1 за 1951 годину), задржаћемо се на једном типу пробоја који се предвиђа у њиховим правилима само у оквиру виших јединица. Наиме, њихова ратна служба каже да се код виших јединица пробој често започиње једновремено са два или више снажних напада против слабих места у непријатељској одбрани, који се касније спајају у један главни напад, јер је отсецање јаким делова непријатељске одбране често олакшано ако се изврши више продора концентричним правцима. Оваква форма маневра, међутим, чешћа је у оквиру армије, него ли код корпуса.

У операцији за пробој код Сен Лоа, као што је већ раније наведено, амерички VII корпус вршио је пробој са три пешадиске дивизије. После извршеног пробоја главног појаса немачке одбране корпус је увео у пробој једну оклопну и једну пешадиску дивизију (тј. свој други ешелон) правцем Канизи, Сенили, тј. право на југ на главној оси свога наступања, док је једну оклопну дивизију скренуо у десно према Кутансу, која је у заједници са снагама VIII корпуса отсекла немачке снаге у рејону Периер, Лесеј (дакле дивергентно у односу на свој главни правац наступања, али конвергентно са основним

Скица бр. 2 — Пробој 1 америчке армије код Сен Лоа 25 и 26 јула 1944 године.

снагама и главним правцем наступања VIII корпуса). После избијања на линију следећег задатка (Сенили, Кутанс) и пошто је армија издала нову заповест, VII корпус је делом снага и даље наступао у правцу југа (у правцу Перси, Вилђе), а другим деловима, наступајући из рејона Сенили и Кутанс, концентрично ка Гавреј-у, отсекао немачке делове у рејону Сенили, Кутанс. После спајања код Гавреј-а ове снаге су даље заједно наступале ка Вилђе-у, где су се спојиле са оним деловима корпуса који су из рејона Сенили ишли право на југ правцем Перси, Вилђе.

У току Другог светског рата у другом ешелону корпуса (односно његовој резерви) могло је бити од једног пешадиског пука, па до две оклопне дивизије, а како се види из наведеног примера VII корпуса и до две оклопне и једне пешадиске дивизије.

Други ешелон корпуса може да се уведе у борбу за развијање успеха првог ешелона и извршење следећег задатка корпуса (с обзиром на дубину корпусног следећег задатка, то практично значи да овлада другим одбраненим појасом непријатеља и избије у оперативну дубину). Снаге другог ешелона VII корпуса уведене су у борбу тек онда када је први ешелон стигао на линију Марињи, Сен Жил (5—6 км дубоко), практично после пробоја главног појаса одбране, са задатком да достигну линију Кутанс, Сенили, Ферваш, тј. на дубину од око 18 км. Али Американци често настоје да и следећи задатак изврше истим снагама које су отпочеле напад (вршећи извесно прегруписавање снага по извршењу ближег задатка). Тако је, на пример, при пробоју код Анција, VI корпус углавном извршио свој следећи задатак са првом оклопном и трећом пешадиском дивизијом које су и пробијале немачку одбрану. 36 пд из другог ешелона (резерве) корпуса, није уведена у борбу иако је по плану било предвиђено да се уведе кроз борбене поретке 3 пд иза Цистерне (тј. пошто 3 пд изврши продор на дубини око 5 км) и да у заједници са 1 оклопном и 3 пешадиском дивизијом изврши следећи задатак корпуса. Она је уведена у бој тек онда када је командант армије новим наређењем изменио главни правац корпуса и поставио му нове задатке и када је 1 оклопна дивизија извучена у резерву.

Американци су уводили дивизију из другог ешелона (резерве) корпуса за овлађивање резервним положајем главног појаса одбране и извршење ближег задатка корпуса (VIII корпус у операцији за проширење мостобрана у Нормандији почетком јула 1944 године) или кроз продор извршен на сектору суседног корпуса, да би олакшали главним снагама извршење пробоја (9 пд VII корпуса у истој операцији) ако је непријатељска одбрана била особито упорна и ако им земљиште и временске прилике нису дозвољавале ефикасну употребу тенкова и авијације.

Неке карактеристике нападних дејстава америчког корпуса

Као што је већ на почетку изнето, корпус обично извршава и следећи задатак армије, пошто армија најчешће нема свог другог ешелона. Пошто изврши свој следећи задатак и добије ново наређење армије са новим задацима, корпус врши прегруписавање својих снага и наставља наступање до извршења следећег задатка армије. При томе, да не би ослабио

темпо напада, он може добити ужи фронт или неку дивизију из корпуса који је на мање важном правцу или евентуално из армиске резерве. Такво придавање снага корпусу из другог корпуса или из армиске резерве, односно пребацивање извесних снага из једног корпуса у други и мењање граница, често се врши и у току борбе корпуса за пробој тактичке дубине непријатељске одбране. У операцији за проширење мостобрана у Нормандији, почетком јула 1944 године, 1 армија, која је у својој резерви имала 3 оклопну дивизију, увела ју је у борбу 8 јула на сектору 30 пд XIX корпуса (која је шретходног — првог дана борбе извршила свој ближи задатак дубине око 2—3 км) и придала је XIX корпусу. (Карактеристично је да армија најчешће придаје своју резерву оном корпусу на чијем је отсеку резерва употребљена). 3 оклопна дивизија отпочела је напад са борбеном групом Б, али пошто се није могла пробити због отпора Немаца, а нарочито због тога што није било организовано садејство између 30 пешадиске и 3 оклопне дивизије, крајем дана 8 јула командант корпуса придао је борбену групу Б 30 пешадиској дивизији, а борбена група А остала је у корпусној резерви. 9 јула VII корпус „посудио је“ нешто земљишта од XIX корпуса и кроз пробој који су извршиле јединице XIX корпуса (30 пд и 113 извиђачка механизована група — која је нападним дејствима штитила бок корпуса) увео своју резерву — 9 пд, са задатком да омогући главним снагама корпуса извршење пробоја непријатељског главног појаса одбране. Тада се, и ако корпуси нису још извршили ни свој ближи задатак, мењају границе између корпуса — проширује се фронт VII, а сужава фронт XIX корпуса. Крајем дана (9 јула) борбена група А треће оклопне и 113 извиђачка механизована група XIX корпуса, које су обезбеђивале сектор на којему је требало да се уведу 9 пд, придате су 9 пешадиској дивизији VII корпуса, али се дан касније борбена група А треће оклопне дивизије поново вратила у резерву XIX корпуса.

У оквиру корпуса дивизије понекад могу отпочети напад и у различито време. Тако је, на пример, код XIX корпуса у горе наведеној операцији, 30 пд отпочела напад 7, а 35 и 29 пд тек 11 јула, када је 30 пд углавном изравнала свој фронт са фронтом 35 и 29 пд. Међутим, корпуси у армији скоро редовно отпочињу напад у различито време. У операцији 1 армије за проширење мостобрана у Нормандији VIII корпус отпочео је напад 3, VII корпус 4, а XIX корпус 7 јула. При пробоју код Сен Лоа, VII корпус отпочео је напад 25, а остали корпуси 26 јула 1944 године.

Карактеристично је да Американци споро напредују у тактичкој дубини непријатељске одбране. У пробоју код Сен Лоа VII корпус је — и ако је пред његовим фронтом око 1500 бомбардера спустило „тепих“ бомби на дубини око 2300 м — првог дана напредовао око 3, другог дана око 5, а трећег дана око 10 км и на тај начин за три дана извршио следећи задатак корпуса на дубини од 18 км. При томе треба имати у виду да су немачке снаге биле врло слабе због исцрпљености у дотадањим борбама и да су Американци још спорије напредовали док су пред њима биле свежије немачке снаге. У операцијама за проширење мостобрана VIII корпус је за 12 дана напредовао свега око 11 км (тј. просечно 900 м дневно) и успео да изврши само свој ближи задатак. Његова 79 пд напредовала је 9 јула

**Састав, борбени поредак, ширина фронта и дубина задатака армиског корпуса
(примери из Другог светског рата)**

Армија	Корпус	На ком фронту и када	Састав	Борбени поредак		Ширина фронта	Дубина задатка		ПРИМЕДБА
				I ешелон	II ешелон		ближи	следећи	
1	VIII	Нормандија 3 јула 1944	3 пешадиске и вд дивизија	2 пд и 1 вдд	1 пд	26 км	око 12 км	око 30 км	
	VII	Нормандија 4 јула 1944	3 пешадиске дивизије	2 пд	1 пд	10 км	око 10 км	око 22 км	
	XIX	Нормандија 7-11 јула 1944	„	у линији		24 км	око 8 км	око 16(5) км	Од 8 јула придата и једна оклопна дивизија из армиске резерве
	VII	Нормандија 25 јула 1944 (пробој код Сен Лоа)	4 пешадиске и 2 оклопне див.	3 пд	2 од и 1 пд	7,5 км	5-6 км	око 18 км	
	VIII	Нормандија 26 јула 1944	5 или 6 дивизија (4 пд и 1 од или 4 пд и 2 од)	?	?	29 км		17-19 км	
	XIX	Нормандија 26 јула 1944	2 пешадиске дивизије (?)	у линији		14 км(?)			
	V	„ „	„	у линији		13 км(?)			
5	VI	Анцио 23 маја 1944	4 пешадиске и 1 оклопна дивизија, 1 бригада, и 1 пук	3 пд, 1 од 1 специјална бригада и 1 пук	1 пд	35 км	око 6 км	око 24 км	
3	VIII	Нормандија 1 августа 1944 (увођење у пробој)	2 пешадиске и 2 оклопне дивизије	у линији					Увођење треће армије у пробој код Авранша
	XII	Мец. новембра 1944	3 пешадиске и 2 оклопне дивизије	3 пд	2 од	(?)			Форсирање реке
	XX	„	3 пешадиске и 1 оклопна дивизија	3 пд	1 од	(?)			Форсирање реке
	XII	Француска 25 августа 1944 године	2 пешадиске и 1 оклопна дивизија						
	XX	„	1 пешадиска и 1 оклопна дивизија						

свега 200 м; 30 пд XIX корпуса напредовала је у току 7, 8 и 9 јула просечно по 2—3 км дневно, и ако је од 8 јула била ојачана борбеном групом Б треће оклопне дивизије и поред тога што се пред њом бранила само једна немачка пуковска група од 2 батаљона пешадије и 2 батаљона инжењерије, ојачана артиљеријом. Истина, ту је земљиште знатно ојачавало одбрану Немаца и отежавало употребу тенкова, а рђаво време онемогућавало је употребу авијације. Али с друге стране, Американци су имали знатну премоћ у људству и артиљерији и трошили велике количине муниције, док су Немци оскудевали и у артиљериској муницији. При пробоју код Анџија, маја 1944 године, VI корпус (чије су тадашње дејство Американци сматрали веома успешним) напредовао је првог дана око 3, другог и трећег дана по 2,5, четвртог дана око 7, а петог дана око 5, односно 9 км (тенковске снаге биле су се тога дана пробиле до аутопута број 6 северно од Валмонтоне, тј. извршиле следећи задатак корпуса на око 24 км од предњег краја, али су се предвече повукле због тога што је пешадија знатно заостала).

Карактеристично је да Американци употребљавају велике количине техничких средстава, нарочито тенкова (према изнетом прорачуну око 150 тенкова на 1 км фронта) и авиона. Међутим, у односу на постигнуте густине артиљерије у Другом светском рату може се уочити релативно мања количина артиљерије и минобацача (око 100 оруђа на 1 км фронта, или 120 оруђа ако би се узело да је корпусу придат максималан број од 22 дивизиона, не рачунајући реактивна оруђа 114 мм), али је зато знатно веће трошење муниције, које није ограничено нормама и правилима, већ могућности дотура. Али, упркос велике засићености борбеним техничким средствима, као што смо видели, темпо напредовања Американца кроз тактичку дубину био је прилично спор, нарочито онда када се ова средства нису могла ефикасно употребити. Један од узрока овоме треба свакако тражити у схватању америчких војника и официра. У једној својој оцени у почетку 1944 године немачки генералштаб каже: „Пошто сматра да је материјална премоћ, у крајњем, једино одлучујућа, амерички војник не жели да се сам ангажује до крајњих граница“. А познато је да су Американци радије масовно трошили техничка средства него људе, јер се по њиховим речима машине могу производити за свега неколико сати, док је за изградњу човека потребно око 20 година.
